

[Aksel Larsen.]

Enighed om. Jeg tror dog, at alene den Liste, den højtærede Finansminister læste op for os, giver Indtryk af, at det ikke er synderlig luksusbetonede Genstande, man her har undergivet en ekstra Beskatning, og derfor henstiller jeg, at man tager under Overvejelse helt at sløjfe denne. Hvis man frygter for, at en Ophævelse af denne Toldgrænse skal bevirke, at der saa strømmer langt flere Varer ind af de paagældende Arter, end der strengt taget er Brug for, vil jeg tillade mig at gøre Regeringen opmærksom paa, at hvis den kunde faa over sit Hjerte at ændre sin hidtidige Importpolitik, vil det være uhyre let at forhindre, at der kommer Varer ind i Landet af denne Art, som der ikke er større Brug for. Altsaa er der ingen Fare for, at Valutaen skal blive undergravet, og at vi skal blive oversvømmet af overflødige Genstande, hvis man helt lader den Lov bortfalde. Jeg henstiller ogsaa dette til Overvejelse i det kommende Udvalg.

Medens jeg for de to førstnævnte Lovforslags Vedkommende i det store og hele kan tilsige vort Partis Velvilje ved Behandlingen, dog med de Forbehold, jeg har nævnt, maa jeg, hvad det sidste Lovforslag angaar, sige, at det er meget smaat med vor Velvilje, og jeg tror allerede nu at kunne udtale, at vi ikke vil kunne medvirke til dets Vedtagelse her i Tinget.

Aage Fogh: Under de givne Forhold kan den højtærede Finansminister regne med vort Partis Støtte til Gennemførelsen af de tre foreliggende Lovforslag. Vi erkender Nødvendigheden af, at der skaffes Dækning til Statskassen for de Udgifter, der er bevilget, og af, at Statens Finanser i det hele taget bringes i den Orden, der bør være. Derfor tør jeg sige angaaende de foreliggende Lovforslag, at vi har ingen Betænkeligheder, hvor det drejer sig om Beskatningen af Spiritus, Øl, Tobak o. lign., hvorom det med Sandhed kan siges, at de ikke er livsnødvendige for de brede Lag af Befolkningen. Derimod har vi adskillige Betænkeligheder med Hensyn til andre Afgifter; det gælder Afgiften paa Ure, hvorom jeg har bragt i Erfaring, at Opkrævningen skulde tage en meget væsentlig Part af Provenuet. Derfor finder jeg Anledning til at henstille til Finansministerens Overvejelse, om man ikke kunde spare Skatteyderne for nogle Penge, hvor det drejer sig om Ure, Radiorør, Glødelamper, Mineralvand og Papir. Jeg vil dog ikke nu stille Forslag derom, men i det Udvalg, der antagelig bliver nedsat,

vil vi forbeholde os at indhente Oplysninger og drøfte de enkelte Spørgsmaal.

Vi er særdeles tilfredse med, at man nu indretter det saadan, at Detailhandlerne og Brugsforeningerne fritages for Opkrævning af Afgiften paa stærke Drikke. Jeg ser, at denne Ordning ogsaa gennemføres med Hensyn til Afgiften af Guld, Sølv, Platin o. lign., idet Afgiften for Fremtiden skal inkluderes i det samlede Regningsbeløb. Det kan maaske være tilfredsstillende for de handlende, men jeg er ikke ganske sikker paa, om det ikke vilde være en meget god Anskuelsesundervisning, at man altid, naar man betalte en Regning, kunde se, hvad man gav for Varerne, og hvad Skatten var. Jeg tror, det vilde medføre, at adskillige Skatteydere og Forbrugere vilde blive klar over, at Statskassen ikke er saa forfærdelig meget i Slægt med Galten Særimner, der kunde yde uden at nyde. Det er jo, jeg havde nær sagt desværre, saadan, at Statskassen i hvert Fald ikke giver mere fra sig, end den tager ind igen, og det tror jeg mange kunde have Gavn af at blive mindet om saa ofte som muligt. Derfor er jeg, som sagt, ikke ganske sikker paa, om det ikke vilde være en god Anskuelsesundervisning, at man alle Vegne, hvor man betaler de afgiftsbelagte Varer, kunde se, hvad der var Skat, og hvad der var den virkelige Pris for Varerne.

Det giver mig Anledning til at spørge den højtærede Finansminister om, hvordan det gaar med de Skatteopkrævere, der er ansat paa Restauranterne. Der har jo tidligere været rørt ved det Forhold, og det kan ikke være nogen Hemmelighed, at efterhaanden som Afgifterne paa Spiritus og paa Øl stiger, bliver det — i hvert Fald efter mit Skøn — en ganske urimelig Pris, der maa betales for Opkrævningen. Jeg har gjort mig nogle Spekulationer over, hvordan Opkrævningsgebyret staar i Relation til de Raastoffer, der anvendes i Produktionen. Jeg vilde tænke mig, at den Tønde Byg, man brygger Øl af, vel i Øjeblikket giver Statskassen mellem 600 og 1 000 Kr. i Afgift, og da denne Afgift opkræves paa Restauranterne, vil det vel sige, at der maa betales mellem 100 og 150 Kr. for at faa den opkrævet. Det synes jeg er urimeligt. Da jeg saa sent som i Gaar var inde paa en Restaurant og fik en Kop Kaffe med blødt Brød og dertil en lille, meget beskeden D. O. M., kostede det lille Glas 2 Kr. Det har jeg ikke noget imod, men at det saa yderligere skal belægges med 15 pCt. for Opkrævningen, finder jeg er urimeligt. Derfor vil jeg gerne benytte Lejlig-